

РЕШЕНИЕ

№ 888

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100500124 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20200810/20.10.2021г., постановено по гр.д. № 2326/2021 г. по описа на СРС, I ГО, 157 състав, е отхвърлен предявеният от „И.Д.“ ООД, ЕИК ***** срещу Столична община иск с правно основание чл. 124 ГПК, вр. чл. 169 ДОПК за признаване за установено, че ищецът не дължи сумата 20 303,91 лв., представляваща лихва за ТБО по ревизионен акт № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 238/2017 на ЧСИ Г.Д.. Съобразно изхода на правния спор са разпределени разноски между страните.

Недоволен от съдебното решение е останал ищецът „И.Д.“ ООД, ЕИК *****, който в законоустановения срок е подал настоящата въззивна жалба, с която излага становище за неговата неправилност. В тази връзка поддържа, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че вземането за законна лихва върху главницата за такса за битов отпадък, установено с Акт № РД-22-39/15.10.2009 г. и предмет на изпълнително дело № 29/2012 г. и изпълнително дело № 238/2017 г., двете по описа на ЧСИ Г.Д. е именно за 2008 г., както и че не е погасено с изтекла в негова полза десет, евентуално петгодишна давност и съответно неправилно е приел, че изплатените от него суми в рамките на изпълнителните дела правомерно са били използвани от Столична община за покриването на това задължение като най-старо, вместо да се вземат предвид за покриване на другите му задължения, установени с

ревизионен акт № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г. Поддържа, че съдът е извел тези свой изводи въз основа на неправилна преценка на събраните по делото доказателства, от които се установявало, че процесното вземане за лихва е за 2006 г., а не за 2008 г., и се явява погасено въз основа на 10 годишна абсолютна давност към 25.07.2017 г., когато е направил плащане на сумата от 49 902,92 лв., като освен това евентуално сочи, че вземането е било погасено въз основа на изтекла петгодишна давност, за което е направил изрично възражение. Досежно последното сочи, че съдът при преценката си за извършените в хода на изпълнителните дела изпълнителни действия се е позовал на такова, извършено на 10.05.2014 г., за реализирането на което не са представени доказателства по делото. Намира, че последното изпълнително действие, извършено преди насрочването на опис от 06.03.2017 г. е това на 04.11.2013 г., предвид което на 04.11.2015 г. изпълнителното производство е перемирано по силата на закона и съответно от този момент нататък по него не могат да се извършват правомерни изпълнителни действия, съответно такива, които да могат да прекъснат давността. В тази връзка сочи, че насрочването на опис на 06.03.2017 г. се явява незаконосъобразно изпълнително действие, а следващото изпълнително действие е едва от 24.03.2017 г., по новообразуваното изпълнително дело № 238/2017 на ЧСИ Г.Д..

С оглед изложеното поддържа, че изплатените от него парични средства не е следвало да се отнасят към погасеното по давност вземане за лихва за забава, установено с Акт № РД-22-39/15.10.2009 г., а е трябвало да послужат за погасяване на вземанията, установени с ревизионен акт № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г., също предмет на изпълнително дело № 238/2017 на ЧСИ Г.Д., като при това положение, последните са погасени и съответно той не дължи сумата от 20 303,91 лв. по ревизионния акт. При тези доводи моли настоящият съд да отмени първоинстанционното съдебно решение и да постанови друго, с което да уважи предявения от него иск с правно основание чл. 439 ГПК.

В срок е постъпил отговор на подадената въззивна жалба от страна на Столична община, с който се излагат доводи за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Соци се, че правилно съдът е приел, че вземането за лихви по Акт № РД-22-39/15.10.2009 г. не е погасено, нито въз основа на десетгодишната, нито съобразно петгодишната погасителна давност към момента на извършеното от въззивника плащане на 25.07.2017 г., предвид което е било налице основание, част от сумата да се отнесе към най-старото му задължение, а именно това за лихви за забава, установено с Акт № РД-22-39/15.10.2009 г. и то да бъде погасено за сумата от 20 319,55 лв. Доколкото другата част от заплатената сума е послужила за погасяване на главницата по ревизионен акт № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г., то е останала да се дължи сумата от 20 303,91 лв. лихва за забава върху главницата по този акт. Моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск за установяване недължимост на сумата от 20 303,91 лв., предмет на изпълнително дело № 238/ /2017 г. на ЧСИ Г.Д., установена с ревизионен акт № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г. и съставляваща лихва за забава върху незаплатена своевременно такса за битов отпадък.

Пред въззивния съд страните не спорят, че по отношение на въззивника е издаден Акт за установяване на публично общинско вземане за местна такса за битови отпадъци № РД-22-39/15.10.2009 г. за периода 01.06.2006 г. - 31.12.2008 г. в размер на 294 808.89 лв. и лихва за забава в размер на 80 321.35 лв., както и РА № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г. за дължима такса битови отпадъци за периода 2009 г. - 2013 г. в размер на 25 950.58 лв. и лихва в размер 13 336,76 лв.

Безспорно е, а е видно и от представените писмени доказателства, че за събиране на вземанията по Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД -22-39/15.10.2009 г. е образувано изпълнително дело № 29/2012 г. по описа на ЧСИ Г.Д.. Не се спори и че в рамките на това изпълнително производство в периода 16.02.2012 г. - 25.04.2013 г. е събрана сумата 397 904 лв., от която, след приспадане на разноските по делото, на вискателя е изплатена сума в размер на 383 181.52 лв. Същата е разпределена от вискателя по следния начин: 4600 лв. разноси, за цялостно погасяване на главницата в размер на 294 808.89 лв., а останалата част от сумата в размер на 83 772,63 лв. е използвана за частично погасяване на лихвата върху главницата в размер на 153 993,41 лв., изчислена към 06.06.2017 г. до плащането. Останало е незаплатено вземане за лихва в размер на 70 220,78 лв.

Безспорно е между страните, че описаното горе изпълнително дело е прекратено по искане на въззиваемия на 24.03.2017 г., като на същата дата е образувано ново изпълнително дело за остатъка от 70 220,78 лв. под № 238/2017 г., описа на същия ЧСИ. Към това дело е присъединено за събиране и вземане по РА № МДТ-РД-01-07-

2/12.01.2015 г. в размер 25 950.58 лв. - ТБО за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2013 г., 19 943.49 лв. - лихва за забава към 06.06.2017г., 10.76 лв. - лихва за забава към 06.06.2017 г. и 23.27 лв. - ДНИ за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2013 г.

Няма спор за това, че по второто изпълнително дело въззивникът е заплатил сумата от 49 902,93 лв. на 25.07.2017 г. в срока за доброволно изпълнение. Безспорно е, че тази сума е била разпределена по следния начин: такси за изпълнението в размер 3594.82 лв.; банкови комисиони в размер 2 лв.; данък за недвижими имоти в размер 36 лв.; 25 950.58 лв. за цялостно погасяване на главницата по РА № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г., 20 319.55 лв. за погасяване на лихва за забава за периода 2006 - 2008 върху главницата за ТБО по акта за установяване на това вземане от 2009 г., а разликата до 70 220.78 лв. в размер 49901.26 лв. ответникът отписва с протокол от 17.09.2020 г. като погасени по давност. При това разпределение на сумите, страните не спорят, че въззиваемият претендира по изпълнително дело № 238/2017 г. описа на същия ЧСИ остатък в размер на 20 303.91 лв., съставляващи лихва върху главницата за ТБО, установена с ревизионния акт от 2015 г.

Първоинстанционният съд е приел, че към 25.07.2017 г., когато въззивникът е направил плащането на сумата от 19 902,93 лв. в рамките на изпълнително дело № 238/2017 г. вземането за лихва за 2008 г., установено с Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД -22-39/15.10.2009 г. не е погасено въз основа на изтекла в полза на въззивника давност по чл. 171, ал.1 и ал.2 ДОПК, поради което правомерно Столична община е отнесла част от тази сума за погасяването му, вместо да приеме, че с нея е погасено вземането за лихва, установено с РА № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г. Изводите си съдът е обосновал като е приел, че изпълнително производство № 29/2012 г. е образувано по време на действието на ППВС № 3/1980 г. и съответно след образуването не е текла давност до момента на прекратяването на делото. В тази връзка е посочил, че последното извършено изпълнително действие е осъществено на 10.05.2014 г.(насрочване на опис) и от този момент до 26.06.2015 г., когато е влязло в сила Тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС не са изминали две години, през които да не са извършване изпълнителни действия, съответно делото не се е прекратило в този период на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК. Считано от 26.06.2015 г. (постановяване на тълкувателното решение) по отношение на изпълнителното дело се прилага тълкувателното решение и съответно от този момент перемпцията на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК е ирелевантна за прекъсването на давността, тъй като годно да я прекъсне е всяко конкретно изпълнително действие независимо дали е направено след или преди перемирането. В тази връзка е приел, че следващото изпълнително действие е извършено на 27.03.2017 г., когато е наложена възбрана по второто образувано изпълнително дело. При така изведените изводи съдът е приел, че до плащането на 27.03.2017 г., не е изтекла погасителната давност и

съответно правилно предоставените парични средства са били отнесени за погасяване за най-старото задължение за 2008 г., доколкото длъжникът няма право да избира кое негово публично задължение да бъде погасено след започване на принудителното изпълнение по аргумент от обратното от чл. 169, ал.8 ДОПК. Съответно в рамките на изпълнителното производство е останало да се дължи вземането за лихва, установено с ревизионния акт.

Пред въззивната инстанция страните спорят за това дали въззиваемият правомерно е отнесъл част (20 319,55 лв.) от заплатената сума в размер на 49 902,93 лв. за погасяване на вземането си за лихва за забава върху главницата, установена с Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД -22-39/15.10.2009 г. за периода 2006-2008 г. и съответно следва ли вместо това, тази сума да се използва за погасяване на вземането за лихва за забава, установено с РА № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г., като така изцяло се погаси задължението по него, а вземането по № РД -22-39/15.10.2009 г. за периода 2006-2008 г. да се счита за погасено въз основа на изтекла десет, евентуално петгодишна погасителна давност.

По така повдигнатия въпрос въззивната инстанция намира следното:

От заключението на приетата и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза, както и допълнително дадените от вещото лице обяснения в съдебно заседание, проведено от първоинстанционния съд на 20.09.2021 г. се установяват посочените горе безспорни факти. От същите е видно и че вещото лице е посочило, че доброволно заплатената сума от 49 902,93 лв. (на 25.07.2017 г.) е разпределена така, че част от нея в размер на 20 319.55 лв. е послужила за погасяване на лихва за забава периода 2006 – 2008 г. върху главницата за ТБО по акта за установяване на това вземане от 2009 г. Съответно действително същото не е конкретизирало точно за кой период е главницата, за която за начислени и съответно погасени лихви. Независимо от това обаче възражението на въззивника, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че това задължение е за 2008 г., а не както намира той за 2006 г., съответно, че към 25.07.2017 г. не е погасено по силата на изтекла десетгодишна давност, е неоснователно. При преценка на събраните доказателства и в частност съдебно-счетоводната експертиза, въззивната инстанция намира, че изводите на първоинстанционния съд, че със сумата от 20 319,55 лв. е погасена лихва за забава върху главницата за 2008 г., установена с акта от 2009 г. са правилни. При извеждането на този извод съдът се е позовал на правилото на чл. 169, ал.8 вр. ал.3 ДОПК и правилно е приел, че след започване на принудителното изпълнение длъжникът няма право да избира кое вземане да се погаси с изплатените от него парични средства. Затова в защита на интереса на фиска, събираните в рамките на изпълнителните дела суми, следва да се отнасят първо към разноските, след това към главниците по

задълженията и накрая към лихвите, като кредиторът следва да погасява вземанията за лихви (в конкретния случай) от най-старото към най- новото, за да се избегне погасяването по давност. Съответно с постъпващите парични средства по ИД № 29/2012 г. следва да се погасяват най-старите вземания –тези за лихва за 2006 г., после тези за 2007 г., после тези за 2008 г. като ако остава неизплатена част тя следва да се отнася към най-новото вземане, т.е. това за 2008 г. Лихвата за забава за трите години е в размер на 153 993,41 лв., като от събраната сума по това ИД са изплатени изцяло разносните и главницата, частично такива за лихви, като непогасена част от общата сума следва да се отнесе към вземанията за 2007 г. /2008 г.

С оглед изложеното съдът намира, че първоинстанционният съд правилно е достигнал до извод, че вземането за лихва, установено с Акт № РД-22-39/15.10.2009 г., към което е отнесена част от платената на 25.07.2017 г. сума е именно задължение за лихва за 2007/2008 г. Неоснователно се явява възражението на въззивника, че Столична община незаконосъобразно е отнесла платеното от него в хода на ИД № 238/2017 г. за погасяване на това задължение, тъй като същото е било погасено въз основа на десетгодишната давност. Последната започва да тече от януари на годината, следваща тази, за която се дължи, предвид което изтича през 2019 г., съответно към 25.07.2017 г., когато е направено плащането от въззивника, вземането не е погасено въз основа на абсолютната давност.

За неоснователно съдът приема и възражението на въззивника, че Столична община не е имала право да отнесе част от заплатената от него на 25.07.2017 г. сума за погасяване на вземането за лихва за забава за 2008 г., тъй като то е погасено въз основа на изтекла петгодишна давност, за което е налице нарочно оправено възражение. В тази връзка на първо място следва да се съобрази, че в практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 170 от 14.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 774/2012 г., I т. о., ТК, Определение № 735 от 6.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3982/2019 г., III г. о., ГК, решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, решение № 252 от 17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г., г. к., III г. о. на ВКС IV г. о. и други, е прието, че когато е бил издаден тълкувателен акт за определена правна норма и впоследствие са настъпили промени, които налагат приемането на нов тълкувателен акт, отменящ предходния, последващият акт по тълкуването на дадена правна норма се прилага от момента на постановяването му. При постановяване на нов тълкувателен акт, с който се изоставя вече даденото тълкуване и възприема ново такова, старото тълкуване важи до неговата отмяна с новия тълкувателен акт. Последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което се постановява тълкувателния акт се състои от две части. С първата от тях се дава новото тълкуване на правната норма, а в втората се обявява за загубил сила предшестващи тълкувателен акт. Втората част поражда действие от момента на

постановяването на новото ТР, поради което и от този момент предшестващият тълкувателен акт престава да се прилага. Затова установеното с новото ТР тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след приемането на новото ТР или по такива, които са били заварени към този момент. В тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците.

Задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци, представляват публични общински вземания, съгласно чл.162, ал.2, т.1 и т.3 от ДОПК във вр. с чл. 1, ал.1, т. 1 и чл.6, ал.1, б. „а” от ЗМДТ. Доколкото с изричната разпоредба на чл.162, ал.2, т.9 от ДОПК лихвите за публичните вземания са определени също като публични вземания, то по отношение на тях следва да се прилагат правилата и сроковете за погасяването им по давност, регламентирани в ДОПК. Съдържащата се в ДОПК правна регламентация за погасяването на публичните вземания по давност, изключва прилагането на уредбата по чл.111, б. „в“ от ЗЗД.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 172, ал.2 от ДОПК е предвидено, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл.172, ал.3 от ДОПК/. Съгласно чл. 163, ал. 1 ДОПК публичните вземания се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, но само ако в закон не е предвидено друго. От своя страна в чл. 4, ал. 2 ЗМДТ изрично е предвидено друго - принудителното събиране на данъците и на таксите по Закона за местните данъци и такси се извършва от публичен изпълнител по реда на ДОПК или от съдебен изпълнител по реда на ГПК. Законодателят е предоставил на органите в общинската приходна администрация да преценяват реда, по който да бъде извършвано принудителното събиране. Когато събирането на публичното вземане е възложено на частен съдебен изпълнител, какъвто е и процесният случай, той действа по реда на Гражданския процесуален кодекс, следователно не намират приложения правилата на дял четвърти на ДОПК "Събиране на публичните вземания", както и Раздел 4 "Действия" /чл. 220 и сл./ от ДОПК, а материалноправната защита на длъжника също следва да е по реда на ГПК пред граждански съд. (определение № 5 от 04.02.2020 г. по адм. д. № 66/2019 г., смесен 5 членен състав на ВАС и ВКС, определение № 16/16.04.2021 г. на смесен петчленен

състав на ВАС и ВКС по адм. д. № 14/2021 г., определение № 8 от 29.03.2021 г. по гр. д. № 6/2021 г., 5-членен състав на ВКС и ВАС и др.).

От събраните по делото доказателства се установява, че изпълнително дело № 29/2012 г. за събиране на вземанията, установени с Акта от 2009 г.(прекъснал 5-годишната давност) е образувано на 13.01.2012г., предвид което по отношение на него се прилага приетото с ППВС № 3/1980 г., съобразно което погасителната давност се прекъсва с образуване на изпълнителното дело и не тече до неговото прекратяване, както правилно е посочил и първоинстанционния съд.

По делото са извършени следните същински изпълнителни действия: на 17.01.2012 г. са наложени запори на банкови сметки, 20.01.2012 г. – запор в ПИБ АД, 23.01.2012 г. – възбрана на недвижим имот. На 09.02.2012 г. и на 16.02.2012 г. са постъпили парични средства по запорът в ПИБ АД. Следователно считано от 16.02.2012 г. по изпълнително дело № 29/2012 г. не са извършвани изпълнителни действия и същото се е перемирало по силата на закона на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК на 16.02.2014 г. В тази връзка основателно се явява направеното във въззивната жалба възражение, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че е налице прекъсващо давността изпълнително действие от 10.05.2014 г. Видно от доказателствата по делото не е налице предприемане на действие от страна на ЧСИ на посочената от съда дата, но на гърба на лист № 61 от изпълнителното дело е обективизирано насрочване на опис от 03.05.2014 г., съобщено на въззивника на 22.05.2014 г. Предвид това въззивният съд намира, че е налице сгрешена дата в мотивите на първоинстанционния съд, но волята му е ясно в насока, че с насрочването на описа през 2014 г. погасителната давност е прекъсната. Този извод обаче съдът намира за неправилен. Насрочването на опис е подготвително действие за извършване на същинско изпълнително действие и съответно не е от категорията действия релевантни за настъпване на перемпцията по чл. 433, т.8 ГПК, нито е годно да прекъсне течащата погасителна давност.

От приложеното изпълнителното дело се установява, че на 25.05.2014 г. същото е спряно по искане на вискателя и възобновено по негова молба на 23.12.2017 г., след което на 06.03.2017 г. е насрочен опис на недвижим имот и на 24.03.2017 г. е прекратено отново по искане на вискателя. Настоящият съдебен състав намира за основателно възражението във въззивната жалба, че за времето, през което е било спряно изпълнителното производство по искане на вискателя продължава да тече срока по чл. 433, т.8 ГПК. В тази връзка съдът счита, че спряното на основание чл. 432, ал. 1, т. 2 ГПК изпълнително производство не поражда действието по чл. 61, ал. 1 ГПК, тъй като в тази хипотеза не е налице правна невъзможност за действие, а избор на вискателя да не иска възобновяване на изпълнителното производство и предприемането на изпълнителни действия за удовлетворяването на вземането си.

Извършването на изпълнителни действия в разглеждания случай зависи само от волята на вискателя, поради което и процесуалното му бездействие в тази насока е от значение за развитието на изпълнителното производство, респ. поражда правни последици. Изложеното обаче се явява ирелевантно, тъй като към момента на искането за спиране, изпълнителното производство вече е било прекратено по силата на закона.

От изложеното следва изводът, че изпълнителното производство е перемирано по силата на закона на 16.02.2014 г., от който момент съобразно приетото с ППВС № 3/1980 г. започва да тече нова петгодишна давност за принудително събиране на вземането.

На 26.06.2016 г. е постановено тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съобразно което в противоречие с действащото до този момент тълкуване на разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД по ППВС № 3/1980 г. е прието, че погасителната давност за вземането се прекъсва с всяко искане и/или извършване на валидно изпълнително действие, а не с образуването на изпълнителното производство. Изпълнителни действия, които прекъсват давността са например насочване на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Обявено е за изгубило сила ППВС № 3/1980 г., според което погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

От доказателствата по делото се установява, че на 24.03.2017 г. по възлагателно писмо от 23.03.2017 г. на Столична община, е образувано ново изпълнително дело № 238/2017 г. по описа на ЧСИ Г.Д., по отношение на което приложение намира приетото с посоченото горе тълкувателно решение. Предмет на това дело вече е и вземането, установено с РА № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г. в размер 25 950.58 лв. - ТБО за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2013 г.; 19 943.49 лв. - лихва за забава към 06.06.2017 г.; 23.27 лв. - ДНИ за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2013 г. и 10.76 лв. - лихва за забава към 06.06.2017 г. С молбата за образуване на същото е направено искане за налагане на възбрана на недвижим имот. От този момент давността за вземането отново е прекъсната доколкото това съставлява искане за извършване на същинско изпълнително действие, като от 16.02.2014 г. до 24.03.2017 г. не е изтекъл приложимият петгодишен давностен срок. На 28.03.2017 г. е вписана и възбраната.

Ето защо по делото се установява, че петгодишната давност не е изтекла към 25.07.2017 г., когато въззивникът е направил своето плащане в размер на 49 902,92 лв. по сметката на съдебния изпълнител. С тази сума съответно са погасени разноски и главницата по вземането, установено с ревизионният акт, като доколкото е налице и

непогасено по давност или плащане за лихва вземане за предходни години, установени с Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД -22-39/15.10.2009 г. за лихва ТБО в размер 70 220,78 лв. е погасено и вземането от 2008 г. със сумата от 20 319,55 лв. Останалият непогасен с това плащане през 2017 г. размер от вземанията за лихва по Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД -22-39/15.10.2009 г. в размер на 49 901,23 лв. е отписано и не се претендира в рамките на изпълнителното дело, като вече погасено по давност към 2020 г. В тази връзка следва да се има предвид и изложеното горе, че при постъпило плащане в рамките на изпълнително дело, длъжникът не може да избира кое вземане да погаси. Това е в преценката на вискателя, който съобразно интереса на фиска е погасил най-старото си вземане, за да избегне погасяването му по давност, а не вземането си лихва за забава, върху установената с РА № МДТ-РД-01-07-2/12.01.2015 г. главница за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2013 г. Това вземане е в общ размер на 20 303,91 лв. и именно то все още е предмет на процесното изпълнително дело, като същото не е погасено с извършеното плащане от длъжника по изложените по-горе съображения, което сочи и на извод за неоснователност на предявения иск.

С оглед изложеното съдът намира за неоснователна подадената въззивна жалба като приема, че следва да потвърди обжалваното решение като правилно като краен резултат.

По разноските:

На основание чл. 78, ал.3 ГПК въззиваемият има право на разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20200810/20.10.2021 г., постановено по гр.д. № 2326/2021 г. по описа на СРС, I ГО, 157 състав.

ОСЪЖДА „И.Д.“ ООД, ЕИК *****, да заплати на основание чл. 78, ал.3 ГПК на Столична община, разноски за производството пред въззивната инстанция от 100 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____